

Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κλουτσιννοχ. Τρίκκ. κ. ἄ.): Ἀναφέρνει ὅσων τὴν παλαιογελάδα Τρίκκ. Συνών. ἀναπνέω 1 γ, ἀνασαίνω 2 γ, ἀνασέρνω Β 4 β. 2) Ἀναστενάζω μετὰ λυγμῶν Κύνθηρ. Στερελλ. (Κεράσ.) — Λεξ. Αἰν.: Τὸν ἔπιασαν τὰ παράποντα καὶ ἀνάφειν Κεράσ. Τὸν ἦδρα πῶκλι καὶ ἀνάφειν αὐτόθι. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Γαλην. Ἱπποκρ. γλῶσσ. (ἐκδ. CKühn) «ἀναφέρειν δηλοῖ ποτε καὶ τὸ ὑπολύζειν ἀναπνέοντα». Πβ. καὶ Ἡσύχ. «ἀνενέγκατο ἑστέναξεν ἐκ βάθους». Πβ. ἀναλυγγιάζω 1. ἀναλυγγίζω. 3) Στρέφομαι πρὸς τι, περιστρέφομαι Κρήν.: Ἄσμ.

Πάντα ᾗς ἐσέ, πουλλάκι μου, ὁ νοῦς μου ἀναφέρει.

Β) Μετβ. 1) Κάμνω τινὰ νὰ συνέλθῃ ἐκ λιποθυμίας Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) Θράκ. (Αἰν.) Κρήτ. Προπ. (Μηχαν.) — Λεξ. Δημητρ.: Ἐγαναχτήσανε νὰ τὸν ἀναφέρουνε Κρήτ. Μὴ τὰ πουλλά τ' ἀνάφειαν Ζαγόρ. Μπόρισι νὰ τ' ἀναφέρ' αὐτόθι. || Ἄσμ.

Σταμνὶ νερὸ τῆς ρίξανε γιὰ νὰ τὴν ἀναφέρ' νὰ καὶ ὅσων τὴν ἀναφέρανα, αὐτὸ τὸ λόγο λέγει

Μηχαν. Διὰ τὴν σημ. πβ. Καλλίμαχ. καὶ Χρυσορρ. στ. 1595 (ἐκδ. SLambros σ. 67) «ὅταν ἐκ πόνου καὶ κλαυθμοῦ λιποθυμήσῃ, πέσῃ, | εἰ μὴ τὴν φθάσῃ τὸ νερόν, ποσῶς οὐκ ἀναφέρει». 2) Ἐνάγω, καταγγέλλω, μηνύω τινὰ συνήθως ἐν τῇ σχολικῇ καὶ στρατιωτικῇ γλώσσῃ σύνηθ.: Μὴ μὲ πειράζῃς, γιὰτὶ θὰ σὲ ἀναφέρω ᾗς τὸ δάσκαλο. Ὁ δεκανέας ἀνάφερε σήμερα δυὸ στρατιῶτες. 3) Κάμνω λόγον περὶ τινος, λέγω τι κοιν.: Μὴν ἀναφέρῃς τέτοια πράγματα. Σὲ παρακαλῶ νὰ μὴν ἀναφέρῃς τ' ὄνομά μου. Ἄν τοῦ ἀνάφερα τίποτα κοιν. Τὸν πιδὶ τοῦ ἀνάφειν τ' μάννα τ' Αἰν. Λυγγιάει; κάποιους σ' ἀναφέρ' (πρόληψις) Μακεδ. || Παροιμ.

Ἀνάφειν τοὺν σκύλλον; | πᾶρι καὶ τοῦ ξύλου

(ὁ συναναστρεφόμενος μὲ τοὺς κακοὺς πρέπει νὰ προφυλάσσεται) Ἡπ. Τὸν Γιάνν' ἀνάφειν ἀνὰ καὶ οὐ Γιάνν' ᾗς πίσου ἀπ' τὴν πόρτα (ἐπὶ τοῦ καταφθάνοντος ὅτε περὶ αὐτοῦ γίνεται λόγος) Μακεδ. Νέφερε τὸ γάδαρον νὰ γιῇς τὸ σουμάρι (ὅταν ἐπὶ τῷ ἀκούσματι λέξεώς τινος ἀναπλάσσεται ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ ἀκούοντος ἢ ἐννοία ἄλλου πράγματος ἀναποσπᾶστος συνδεδεμένου μετὰ τῆς ἐννοίας τῆς ἀκουομένης λέξεως) Ρόδ. Σ τοῦ κρεμασμένου τὸ σπῖτι σκοινὶ μὴν ἀναφέρῃς (ἀπόφευγε νὰ ὁμιλῇς περὶ πραγμάτων, τὰ ὅποια δύνανται νὰ λυπήσουν τὸν μεθ' οὗ διαλέγεσαι) ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,216. || Ἄσμ.

Σῦρι, μαννούλλα μ', πές του της, | κρυφὰ καὶ ἀνάφειν του της Αἰτωλ.

Ἐψὲς ἤμουν ᾗς τοὺς οὐρανοὺς μαζὶ μὲ τοὺς ἀγγέλους καὶ ἄκουσα ποῦ σ' ἀνάφεραν μὲ τοὺς ἀποθαμένους

Ἡπ. Συνών. ἀθιβάλλω 3, ἀθιβολεύω (II) 3, ἀμφιβάλλω 2, ἀναβάλλω 5, ἀναγογυρεύω 2, ἀναγορεύω 1, ἀναγυρεύω 2, ἀναθιβάλλω Β 1, ἀναθιβολεύω 1. Μετοχ. ἀναφειρόμενος = ὁ διαβοηθεὶς διὰ τὴν ἀνηθικότητά του, συνήθως ἐπὶ γυναικὸς Μακεδ.: Ἀναφειρόμεν' ᾗναϊκα. 4) Ἀναγνρίζω τινὰ Κρήτ. Μεγίστ. — Κορ. Ἄτ. 2,45: Ὁ,τι ποῦ σ' ἀναφέρνω Κρήτ. Μόλις σὲ ἀνέφερα Κορ. ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Θυμήθουν τὰ περάματα καὶ ἀνάφερε τοὺς τόπους, τὰ λόγια ποῦ μιλούσαμε κρυφὰ πὸ τοὺς ἀνθρώπους

Μεγίστ. 5) Ἐκθέτω τι προφορικῶς ἢ ἐγγράφως πρὸς ἀνωτέραν ἀρχὴν ἢ πρὸς προϊστάμενον λόγ. σύνηθ.: Ὁ ἀναφέρω ᾗς τὸν προϊστάμενο γιὰ τὸ πρᾶμα. Θὰ ἀναφερθῶ ᾗς τὸν εἰσαγγελέα - ᾗς τὸ νομάρχην - ᾗς τὸν προϊστάμενο - ᾗς τὴν ἀστυνομία κττ.

ἀνάφερτο τό, ἀμάρτ. ἀνάφειτον Μακεδ.

Οὐσιαστικοποιηθὲν οὐδ. τοῦ ἐπιθ. *ἀνάφερτος, ὁ ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνάφερτος < ἀναφέρνω. Περί τῆς στερητ. σημ. τοῦ *ἀνάφερτος ἔνεκα τῆς προπαροξυτονίας ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

Κατ' εὐφημισμόν. τὸ νόσημα ἀνθραξ: Νὰ βγάλ'ς τ' ἀνάφειτον! (ἀρά).

ἀναφιλύζω ἀμάρτ. ἀνεφελῶ Θράκ. Μέσ. ἀνιφ'λύζουμι Σάμ.

Πιθανῶς ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναφλύω (ἀνακοχλάζω) κατ' ἀνάπτυξιν ἢ ὡς συνοδίτου φθόγγου καὶ μετασχηματισμὸν κατὰ τὰ εἰς -ύζω διὰ τὸν κοινὸν ἀόριστον.

1) Παραπονοῦμαι Θράκ.: Τίνας ἀνεφελούσες; (πῶς παρεπονεῖτο;) 2) Καταλαμβάνομαι ὑπὸ λυγμῶν, ὀλολύζω Σάμ.: Ἐκαμὶς τοῦ πιδὶ καὶ ἀνιφ'λύσ'ς κι. Συνών. ἀναλυγγιάζω 1, ἀναλυγγίζω, λυγγιάζω. Πβ. ἀναλυγγώνω.

ἀναφίλυμα τό, ἀμάρτ. ἀνιφίλ'σμα Σάμ. ἀναφίλυμα Θράκ. — ΣΣκίπη Ἀπέθαντ. 13 ἀνεφέλυμα Θράκ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναφιλύζω. Ὁ τύπ. ἀναφίλυμα ἐκ τοῦ ρ. *ἀναφιλύω παρὰ τὸ ἀναφιλύζω.

1) Παράπονον Θράκ. 2) Παρατεταμένος θρηνησ, λυγμὸς Θράκ. Σάμ. — ΣΣκίπης ἐνθ' ἄν.: Ἐκλαίει μ' ἀναφιλύματα Θράκ. || Ποίημ.

Μὲ λυγγισμοὺς καὶ ἀναφιλύματα | ὅσπερ καὶ μὲ μαῦρα δάκρυα τὸ μοιρολόγι μου ξεχύνεται | καὶ ἀντιλαλεῖ ᾗς τὴν πᾶσαν ἄκρα ΣΣκίπης ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀναρροῦφημα 2, ἀνάσερμα 3, ἀναφιλυτὸ 1.

ἀναφιλυτὸ τό, ἀναφλυτὸ Λεξ. Αἰν. ἀναφιλυτὸ κοιν.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναφιλύω παρὰ τὸ ἀναφιλύζω.

1) Διαρκὲς σιγηλὸς θρηνησ, συνεχὲς λυγμὸς κοιν.: Ἀρχίσει τ' ἀναφιλυτά. Κλαίει μ' ἀναφιλυτά κοιν. Ὅλο μ' ἀναφιλυτὰ δέρεται Κρήτ. Σωριασμένη ἀπάνω του ἄφησε λεύτερα μόνο τ' ἀναφιλυτά της ΚΧατζοπ. Πύργ. Ἀκροπότ. 17. Ἀναφιλυτὰ ἀκούστηκαν κ' ἡ θλίψι ἀπλώσε βαρὲς τὰ φτερά της Μποῆμ Ντόπ. ζωγραφ. 73. Ἡκουσα τῆς ἄρρωστης τὸ βῆχα σὰν ἀναφιλυτὸ ἸΚονδυλ. Πρώτη ἀγάπ. 69. || Ποιήμ.

Μιλῶντας μ' ἀναφιλυτὸ καὶ δακρυσμένο μάτι

ΛΜαβίλ. Ἔργα 21

Καὶ νοιώσει τ' ἀναφιλυτὰ καὶ τὸν καημὸ τοῦ κόσμου

ΓΒιζυην. Ἀτθίδ. αὐραι² 235. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναφίλυσμα 2. 2) Θορυβώδης γέλως Μακεδ. (Καστορ.): Γελοῦνε καὶ ἀκούγονται ὡς ἐδῶ τ' ἀναφιλυτά τους. Συνών. χαχανητό, χαχάνισμα, χάχανο.

ἀναφιλῶ ἀμάρτ. ἀνεφιλῶ Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. φιλῶ.

Φιλῶ καὶ πάλιν: Ἄσμ.

Ἀνεκουφᾷ τὸ πόπλωμα, φιλεῖ καὶ ἀνεφιλεῖ τον.

Συνών. ξαναφιλῶ.

ἀναφίνω ἀμάρτ. ἀνιφίνου Λήμν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἀφίνω. Ὁ τύπ. ἀνιφίνου ἐξ ἀμαρτ. ἀνεφίνω.

Ἀπροσ. μοῦ φαίνεται καλόν, μὲ εὐχαριστεῖ (θὰ ἐσήμαινε τὸ πρῶτον, μοῦ ἐπιτρέπει): Δὲ μ' ἀνιφίν' νὰ καθῶμι μὴ χέριμα σταυρουμένα.

ἀνάφλα ἢ, Εὐβ. (Κονίστρ. Ὁξύλιθ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνάφτω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. σκοντάφλα < σκοντάφτω.

